

Władysław Ślebodziński **1884 – 1972**

Prof. Władysław Ślebodziński, jeden z najwybitniejszych polskich matematyków, związał się z Oddziałem (a od 1949 r. Wydziałem) Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej od samego początku jego istnienia.

Ta więź była bardzo mocna - racjonalna i emocjonalna, powstała prawdopodobnie już w obozie koncentracyjnym w Auschwitz, gdzie jednym z towarzyszy niedoli Profesora był dyplomant, elektryk Józef Hulanicki, późniejszy adiunkt w Katedrze Maszyn Elektrycznych Politechniki Wrocławskiej.

Władysław Ślebodziński urodził się w 1884 r. w Pysznicy (pow. Nisko). Studiował matematykę i fizykę na Uniwersytecie Jagiellońskim w latach 1903-1908 oraz na Uniwersytecie w Getyndze (1913-1914). Bezpośrednio po ukończeniu studiów poświęcił się nauczaniu matematyki w szkołach średnich (Sanok, Tarnobrzeg, Kraków, Gniezno, Poznań). W latach 1921-1939 wykładał matematykę w Wyższej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Poznaniu oraz prowadził niektóre zajęcia z wybranych działów matematyki na Uniwersytecie Poznańskim.

Doktoryzował się w 1928 r. na Uniwersytecie Warszawskim. Tam uzyskał także habilitację (1934). Jego największe osiągnięcia naukowe dotyczą geometrii różniczkowej.

Do Wrocławia przybył w lipcu 1945 r. i wszedł w skład Grupy Naukowo-Kulturalnej organizującej tu Uniwersytet i Politechnikę. Już w dniu 20 października 1945 r. zorganizował w prywatnym mieszkaniu pierwszy odczyt naukowy, zaś pod koniec listopada rozpoczął wykłady z matematyki dla studentów. Był profesorem matematyki na Uniwersytecie Wrocławskim oraz – równolegle – na Politechnice, gdzie od 1952 r. kierował Zespołową Katedrą Matematyki Politechniki Wrocławskiej. Stworzył także zespół geometrii różniczkowej w Instytucie Matematycznym PAN i był jego kierownikiem. Stał się współtwórcą znanej na świecie Wrocławskiej Szkoły Matematycznej. Jest Autorem wybitnych dzieł naukowych o zasięgu światowym. W kraju już w 1955 r. został laureatem Państwowej Nagrody Naukowej. Dla Wrocławia zasłużył się jako założyciel Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego. Był także wieloletnim prezesem Oddziału Wrocławskiego Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Matematycznego.

Został odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi i wieloma innymi odznaczeniami państwowymi, środowiskowymi i stowarzyszeniowymi.

Senaty trzech polskich uczelni wyższych nadały Mu tytuł doktora honoris causa: Politechnika Wrocławska (1965), Politechnika Poznańska (1967) i Uniwersytet Wrocławski (1970). Tak się złożyło, że w akcie nadania tytułu honorowego ze strony Politechniki Wrocławskiej uczestniczyli wyłącznie profesorowie elektrycy: Rektor Politechniki – Zygmunt Szparkowski, Dziekan Wydziału Elektrycznego – Jan Trojak i promotor doktoratu – Jerzy I. Skowroński. Ten fakt znakomicie podkreśla więzy między profesorem Wł. Ślebodzińskim a Wydziałem Elektrycznym zadzierzgnięte już w 1945 r.

Prof. Wł. Ślebodziński był stałym, czynnym członkiem Rady Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego od samego początku jej formalnego powołania w marcu 1946 r. Jego uczestnictwo w strukturze tworzącej się Politechniki stanowiło ważki argument za obroną

samego istnienia Politechniki. Warto sobie bowiem uświadomić, że zamiar tworzenia wyższej uczelni technicznej we Wrocławiu był wówczas dyskusyjny. Ideologia władz partyjnych przemawiała za utworzeniem takiej szkoły wyższej w ośrodku przemysłowym (np. Gliwice), a nie uniwersyteckim, jakim z natury rzeczy był Wrocław. Poza tym niektóre uczelnie sąsiednich regionów kraju miały ochotę przejąć urządzenia techniczne TH Breslau. To obecność i działania tak wybitnych profesorów zwyczajnych, jak prof. Wł. Ślebodziński i prof. K. Idaszewski przyczyniły się do ugruntowania pozycji Politechniki Wrocławskiej.

Prof. Wł. Ślebodziński był wspaniałym dydaktykiem dbającym o optymalne programy z matematyki i ich właściwą realizację. Wykładał na większości Wydziałów tworzącej się Uczelni. Wśród absolwentów z lat 40. i 50. zajmował czołowe miejsce w ich pamięci.

Spoczywa na cmentarzu Św. Rodziny we Wrocławiu.

Opracowali: Zbigniew Pohl
Andrzej Kostowski

Źródła:

1. Księga 60-lecia Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej.
Oficyna Wydawnicza PWr., Wrocław 2005.
2. Wrocławskie Środowisko Akademickie, Twórcy i ich uczniowie 1945-2005.
Ossolineum, Wrocław 2005.
3. Wspomnienia osobiste.